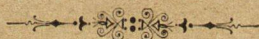

ветѣ, като потъпквалъ, колкото е възможно, страститѣ имъ къмъ разбойничество и бунтъ. Той ги накаралъ да признаятъ мѣстнитѣ власти, да плащатъ данѣкъ, да правятъ пѣтица, съ всички сръдства да подобряватъ богатитѣ мѣдни рудници въ Арганъ, да правятъ казарми и да благоприятствуватъ на земледѣлието. Слѣдъ истичанието на тѣзи седемъ години, Диарбекирския вилайетъ прѣдставлявалъ поразителна разлика съ съсѣднитѣ вилайети. Всички, които знаятъ тѣзи страни, едногласно заявяватъ, че въ случай на сериозни безредици, стига само да назначатъ Измаилъ-паша губернаторъ и бунтовниците ще се върнатъ къмъ своя дългъ. Всички английски консули, които сж бивали въ Мала-Азия, говорятъ, че, ако правителството дѣйствително иска да въведе реформи въ тѣзи страни, то трѣбва да възложи тѣхното изпълнение на Куртъ—Измаилъ-паша, като му даде съответствени съ цѣльта съвѣтници. Вмѣсто това, честния паша вече четире години какъ стои членъ на военната коммисия въ Цариградъ, гдѣто той не може да окаже никаква полза, като не притежава такива технически познания, каквито сж необходими при такава дѣятелность“ *).

*) Забѣлѣжитѣ, които прави Н. Е. Васильевъ върху съчиненията на Лавеле, ний за сега не печатаме; сжщо и *Запискиѣ на епископа Софрония*, които сж взети изъ *Браилското Периодическо Списание*.